

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

19 ΜΑΪΟΥ 1928

ΑΡΙΘ 20

Η ΠΑΠΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας Πῖος ΙΑ' ἀπέλυσε νέαν ἐγκύκλιον «Mortaliūm animos» ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐνωτικῆς κινήσεως τῶν διαφόρων Χριστιανῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀληθῶς, μετὰ τὸν φοβερὸν πόλεμον, πολλοὶ ἐν τῇ Δύσει ἐσκέφθησαν καὶ ἐργάζονται πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ γνησίᾳ διδασκαλίᾳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἔπαθε καὶ ἀνέστη διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἔνωσις τῶν διίσταμένων Ἐκκλησιῶν οὐκ ὀλίγον θὰ συντελέσῃ καὶ εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου ὑπὲρ ἧς πάντοτε εὐχεται ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐχεται καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἔνωσιν ἐν τῇ γνησίᾳ καὶ ἀνοθεύτῳ διδασκαλίᾳ τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος, δι' οὗ καὶ μόνον θὰ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη τῶν ἐθνῶν, ἡ πρόοδος καὶ ἀνακαίνισις τῆς κλυδωνιζομένης ἀνθρωπότητος ὑπὸ τῶν κακοδοξιῶν. Μὴ ἀπατάμεθα ἡ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος κόσμου δὲν θὰ ἐπέλθῃ διὰ τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ ἢ τοῦ Μασσονισμοῦ ἢ ἄλλων παρομοίων συστημάτων, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἀμερόληπτος ἱστορία. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ἡ εἰρήνη ἡμῶν· εἶνε τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄτυχῶς ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία οὔτε θέλει νὰ συζητήσῃ περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐφ' ὅσον ἀ priori δὲν ὑποτάσσονται εἰς τὸν ἀλάθητον δῆθεν Πάπαν καὶ ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ αἱ Ἐκκλησίαι, διότι φρονεῖ ὅτι ὁ Πάπας κατέχει τὴν ἀληθεῖαν καὶ τὰς κλεῖδας τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἀνίληψις εἶνε ἀντικρυσ ἐναντία πρὸς τὴν γνησίαν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ἣτις συνεζήτει καὶ ἠρεῦνα καὶ ἀπεφάσιζεν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καθορίζουσα καὶ διατυπώνουσα τὰς ἀποκαλυφθείσας ἀληθείας ἐξ ἀφορμῆς τῶν κακοδοξιῶν. Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία, ἐμπορομένη ἐθνικοῦ πνεύματος, ζητεῖ νὰ ὑποταχθῇ ὁ κόσμος εἰς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Θέλει

«...περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων

πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλειν, πάντεσσι δὲ ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν»

(Ἰλιάδ. Α', 87).

Θέλει καὶ ἐπιζητεῖ νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ τοῦ Ρωμαίου ποιητοῦ Βιργιλίου

«Tu regere imperio populos, Romane, memento»

καὶ οὐχὶ τὸ τοῦ Κυρίου «Οὐχ οὕτως ἔσται παρ' ὑμῖν, οὐχ ὡς οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύσετε αὐτῶν, οὐχ ὡς μεγάλοι κατεξουσιάζετε αὐτῶν· ἀλλ' ὅς ἂν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος». Καὶ τὸ πρωτεῖον τοῦτο τοῦ Πάπα ἐχαλεπύθη ἐπὶ τῶν ψευδοῖσιδωρείων διατάξεων. «Καὶ ὅμως ἐπὶ τῶν δεκρεταλίων τούτων, ἐπὶ τοῦ μεγίστου καὶ ἀναιδεστάτου τῶν τεχνασμάτων ὅσα ποτὲ ἐν τῇ ἱστορίᾳ διεπράχθησαν στηρίζεται, λέγει ὁ Ὁβερμων, ἡ θεία δικαίω θεωρία τοῦ παπικοῦ πρωτείου, ἐκ τοῦ ψεύδους τούτου ἀνεβλάστησε τὸ δόγμα τοῦτο, ὅπερ ἀνεκρηγύθη ὑπὸ τῆς ἐν Λατεράνῳ Συνόδου τῷ 1215. Τὸ σπέρμα τοῦ πρωτείου, σπαρὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ αἰρετικῆς τινος μυθοπλαστίας, τῶν ψευδοκλημεντείων, καὶ ὀριμάσαν διὰ διαδοχικῶν ἐνεργειῶν τοῦ τύφου, τῆς φιλοδοξίας καὶ τοῦ κατακτητικοῦ πόθου τῆς Παπικῆς ἑδρας, ἐγένετο τέλειον δόγμα ὑπὸ τῆς εἰρημένης ἀποτροπαιοτάτης πλαστογραφίας».

Ἐφ' ὅσον ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἀντιχριστιανικῶν τούτων ἀρχῶν, εἶνε ἀδύνατος ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ διὰ τοῦτο ὑπέχει εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἄτυχῶς δὲ προσπαθεῖ νὰ προσηλυτίσῃ τοὺς τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν χριστιανοὺς διὰ διαφόρων μέσων καὶ δὴ διὰ τοῦ Οὐνιτισμοῦ. Ἐξακολουθεῖ δὲ ν' ἀποστέλλῃ τάγματα μοναχῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Φθάνει δὲ μέχρι τῆς τερατώδους ἀποφάσεως νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν Τουρκίαν, χάριν μόνον τοῦ ἔργου τῆς Λυτικῆς προπαιγάνδας. Τῷ 1868 ἡ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένη ἐφημερίς «Σύμπαν» (Univers), θεωρουμένη ὄργανον τοῦ Βατικανοῦ, προέβαινε εἰς τὴν ἐπομένην ἀποκαλυπτικωτάτην ὁμολογίαν «Τότε μόνον θὰ εἴχομεν ἀφορμὴν νὰ εὐχώμεθα τὴν πτώσιν τῆς Τουρκίας, ἐὰν ἀντ' αὐτῆς ἰδρῦετο ἐν Ἀνατολῇ καθολικὸν τι κράτος». Τότε μόνον δηλ. θὰ ἐθεώρει καθῆκον νὰ κηρύξῃ σταυροφορίαν κατὰ τῆς Τουρκίας, ἐὰν ἀνιδρῦετο καθολικὴ αὐτοκρατορία ad majorem dei gloriam.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκθύμως καὶ ἀδελφικῶς τείνει τὴν χεῖρα πρὸς πᾶσαν Ἐκκλησίαν, πολλῶν δὲ μᾶλλον πρὸς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν μεθ' ἧς ἐνδόξως ἐπὶ αἰῶνας συνήθλησεν ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν πρόκειται περὶ συμβιώσεως ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ πνεύματος καὶ τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ζητεῖ ν' ἀπορροφήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ν' ἀποβάλλῃ αὕτη τὰς Ἀποστολικὰς παροδόσεις καὶ διδασκαλίας χάριν τοῦ Πάπα, δικαιούται μετὰ μακροῦς αἰῶνας πολυάθλου ζωῆς; νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ μακαρίου Παύλου: «Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω» ἔ. ὡ γὰρ τὰ σίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω». (Γαλ. ζ'. 17).

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΔΟΚΟΥ

Ὑπεσχέθημεν νὰ φέρωμεν ἓν παράδειγμα πρὸς ἐναργεστέραν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι πᾶσα ἐξηγήσις τῆς ἐξελίξεως διὰ προδομένης καὶ πλήρως ἀποχρώσεως ἐνελίξεως ἄνευ τῆς παραδοχῆς τῆς «ὑποθέσεως τοῦ Θεοῦ» ἀποκλείεται· εἰ δὲ μή, θὰ εἴχομεν πρὸ ἡμῶν μίαν παραδοξότητα μὴ διαφέρουσαν ἀπὸ τὸ νὰ ὑπερπηδᾷ μὲν τις εὐκόλως μίαν δοκόν, νὰ προσκρούῃ ὁμως εἰς μίαν ἀπλὴν καλὰμην ἀχύρου.

Ἄς λάβωμεν λοιπὸν ὡς παράδειγμα ἐπιχειρήσεως τοιούτων παραδόξων κατορθωμάτων ἓνα ἐκ τῶν δημοδεστέρων καὶ σπουδαιότερων ὑπερμάχων τοῦ ἀγνωστικισμοῦ, τὸν Clodd. Εἰς ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, ἐν τῷ ὁποίῳ πραγματεύεται περὶ τῆς δημιουργίας καὶ διατυποῖ μίαν «πλήρη ἔκθεσιν τῆς ἐξελίξεως», ἀπαντῶμεν τὰ ἀκόλουθα: «Περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν ὄντων, ἦτοι περὶ τοῦ τί ὑφίστατο πρὸ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς ζωῆς τοῦ παντός, οὐδὲν γινώσκωμεν, πᾶς δὲ συλλογισμὸς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου θὰ ἀπέβαιεν ὅπως ἄκαρπος». Ἡ φράσις αὕτη εἶνε ἀξιοσημείωτος διὰ τὰ μετ' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως μικρὸν περαιτέρω προσπιθέμενα, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὡς ἐξῆς: «Ἄλλ' ἐφ' ὅσον τὰ πάντα μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ σημερινὸς κόσμος θὰ ἔχη τέλος, ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ κατὰ ἐγγενὲν ἀρχῆ. Διὰ τοῦτο εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποθέσωμεν τὴν ἀρχικῶς ὑπαρξίν ἀτιμώδους καταστάσεως τῆς ὕλης, ἧς τὰ ἄτομα μετὰ τῶν *συμφύτων* εἰς αὐτὰ *δυνάμεων* καὶ *ἐνεργειῶν* ἐκινουῦντο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ συγχωνεύωνται πρὸς ἄλληλα. Τὰ ἄτομα

ταῦτα δὲν ἦσαν ἀρμονικῶς διατεταγμένα, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ «Κοσμικὴ Δύναμις» θὰ τὰ εἴλκυεν ὅλα ὁμοῦ εἰς σφαιρικὴν μᾶζαν περὶ γενικὸν κέντρον βαρύτητος, ἡ δ' ἐνέργεια, *ἀφυπνισθεῖσα ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ἀτόμων* ματαίως θὰ ἐχάνετο ἐν τῷ αἰθέρι ὑπὸ μορφὴν θερμότητος. Ἄπ' ἐναντίας, τὰ ἄτομα ἦσαν διατεταγμένα *διαφοροτρόπως κατὰ τὴν θέσιν αὐτῶν καὶ τὸν χαρακτήρα, μὲ εἰδικὴν* ἔλξιν καὶ φορὰν πρὸς ὠρισμένα *εἰδικὰ κέντρα*. Πᾶσαι αἱ μεταβολαὶ τῆς ἀρχικῆς καταστάσεως ὀφείλονται εἰς τὴν *μετακίνησιν* τῶν ἀτόμων παραγομένην ἐκ τῆς ἐνεργείας *τῶν ἐλκουσῶν ἢ ἀπωθουσῶν δυνάμεων*· ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς τοιαύτης διεργασίας τῆς ἐξελίξεως ἐπῆλθεν ἡ μεταβολὴ τῆς ἀρχικῆς ὕλης εἰς τι ὅπως διάφορον, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀμόρφου ἀπόκτησις μορφῆς καὶ ἡ βαθμιαία σύνθεσις τοῦ τέως ἀπλοῦ, μέχρις ὅτου, τέλος, ἡ ἀνάπτυξις ἐξίχθη εἰς τὸ ὑπατον σημεῖον τῆς συνθέσεως, ἦτοι τὴν ἔμβιον ὕλην».

Αὐτὰ ἔγραψεν ὁ Clodd εἰς τὸ προμνημονευθὲν σύγγραμμά του. Ἐνῶ δὲ δήλα δὴ ἐδήλωσεν ὅτι «πᾶς συλλογισμὸς περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ὄντων εἶνε μάταιος», μικρὸν περαιτέρω λησμονήσας ταῦτα ἔγραψεν ὅτι μεθ' ὅλα ταῦτα εἴμεθα ἠναγκασιμένοι νὰ δεχθῶμεν ἀτιμώδη ἀρχικὴν κατάστασιν τῆς ὕλης. Ἀλλὰ ἡ τελευταία αὕτη δήλωσις εἶνε, ἀπλούστατα, καθαρὰ φιλοσοφικὴ θεωρία. Ἔτι πλέον· εἶνε ἀβάσιμος προϋποθέσις, κατασκευασθεῖσα ἵνα προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν περαιτέρω ἐν τῷ συγγράμματι ἀναπτυσσομένην ὑπόθεσιν τῆς ἀναπτύξεως τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Ἄλλ' εἶνε πρόδηλον ὅτι ἐγείρεται ἐναυθὰ ἡ αὐτὴ ἀπλὴ ἀπορία: «Καὶ πόθεν ἐνεφανίσθη ἡ ἀτιμώδης αὐτὴ ὕλη;· Μήπως εἶνε ὠρισμένον καὶ ἀναγκαῖον ἀποτέλεσμα προϋπαρχούσης τινὸς αἰτίας; Καὶ ἂν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ προϋποθέσωμεν ὅ,τι παρουσιάζεται ἀπλῶς ὡς ἀποτέλεσμα, δὲν εἴμεθα περισσότερον ἠναγκασιμένοι νὰ προϋποθέσωμεν καὶ ὅ,τι ἐμφανίζεται ὡς αἴτιον τοῦ ἀποτελέσματος τούτου; Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ μόνον λογικόν;

Ἄλλὰ δὲν ἀπαιτεῖται πολλὴ καὶ βαθεῖα καὶ ἐπίπνονος σκέψις διὰ νὰ ἐννοηθῇ διατὶ ὁ συγγραφεὺς διαλογίζεται κατὰ τόσον ἀνακόλουθον τρόπον. Ἄπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης οὔτε ὁ πρῶτος εἶνε, οὔτε ὁ τελευταῖος. Καθ' οἷον τρόπον καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀγνωστικοί, καὶ οὗτος ἀπλῶς τῇ βοηθείᾳ τῆς «ἐπιστημονικῆς φαντασίας» προϋποθέτει ὑπάρχον ὅ,τι τῷ παρουσιάζεται χρήσιμον διὰ τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἄς πλησιάσωμεν κριτικώτερον πρὸς τὰς θέ-

σεις τοῦ συγγραφέως. Εἰς τί, τέλος πάντων, ὁ συγγραφεὺς μὲ αὐτὰς θέλει νὰ καταλήξῃ; Ἐὰν θέλωμεν νὰ εἰμεθα εἰλικρινεῖς, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ συλλογισμοὶ τοῦ ἀποτελοῦν δίκτυον προϋποθέσεων καὶ ἀντιεπισημονικῶν καὶ λίαν ἀσυνδέτων καὶ ἀβασίμων. Εἶνε προφανὲς δηλαδή, ὅτι ὅλοι τοῦ συγγραφέως οἱ συλλογισμοὶ κατ' οὐσίαν ἄγουν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐν ἀρχῇ ἢ ὕλη ἐνεφανίσθη ἀφ' ἑαυτῆς, ὑπῆρξεν αὐτογενής, ἥτοι τὸ μηδὲν ἐδημιούργησέ τι ἐκ τοῦ μηδενός. Ἡ αὐτοδημιούργητος αὕτη ὕλη τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνεφανίσθη ἐν τῷ αὐτῷ ἀραιῷ νεφελώδει καταστάσει, ὥστε πολλὰ ἑκατομμύρια κυβικῶν μιλίων τῆς μόλις θὰ ἀπετέλουν ἐν γραμμάριον, ὡς λέγει ὁ Helmholtz. Ἐν τῷ αὐτῷ ἀραιότητι τὰ ἄτομα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ὁμίχλην ἐκείνην ἰσοδυνάμουν βεβαίως σχεδὸν πρὸς πλῆρες μηδέν· οὐχ ἦντιν ὅμως ἢ μορφή ἐκείνη τῆς ὕλης ἥτο ἢ μοναδικὴ μορφή τῆς ὑπάρξεως ἐν τῷ ὄλῳ σύμπαντι. Ἐπειτα, τὰ ἄτομα ταῦτα, πάντα ὁμοιότατα πρὸς ἄλληλα δι' ἔλλειψιν λόγου διαφορᾶς ἀπ' ἄλλήλων, κατὰ τινὰ ἀκατανόητον τρόπον κατώρθωσαν νὰ κατασῶσι κατὰ τινὰς περιπτώσεις ὅλας διαφορὰ πρὸς ἄλληλα. Ἀνεξαργήτως οἰασθήτωτε ἐξωτερικῆς αἰτίας αἴφνης κατέστησαν τόσον διάφορα, ὅσον διάφορα εἶνε σήμερον μεταξύ των τὰ ἄτομα τοῦ ὄξυγονοῦ, τοῦ ὑδρογόνου καὶ τῶν λοιπῶν ἀερίων.

Ἄλλ' ἂς προχωρήσωμεν ἔτι περαιτέρω. Τὰ ἄτομα ταῦτα, ὄντα σχεδὸν μηδέν καὶ μὴ ἔχοντα πρὸ αὐτῶν τί ὡς ὑλικόν, ἐξαίφνης παρουσιάσθησαν πεπρωκισμένα μὲ διαφοροὺς κεκρυμμένας δυνάμεις («μετὰ τῶν συμφύτων εἰς αὐτὰ δυνάμειν καὶ ἐνεργειῶν» εἶπεν ὁ συγγραφεὺς), ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπτυχθῶσι πάντα τὰ ἀπειρα συστήματα τῶν μελλόντων κόσμων. Μετὰ ταῦτα, ἀνεξαργήτως πάσης ἐξωτερικῆς αἰτίας, ταῦτα τὰ διαφοροποιηθέντα ἄτομα ἤρξαντο αἰφνιδίως κινούμενα. Τὸ κατ' ἀρχὰς αὐτοδιετέθησαν πρὸς ἄλληλα κατὰ διάφορον τρόπον ἐπὶ τῷ τέλει, πάντως, ὅπως ἢ «κοσμικὴ δύναμις», ἥς τόσον μυστηριώδης εἶνε ἢ προέλευσις, μὴ δύναται νὰ ἔλξη αὐτὰ περὶ ἐν τι κοινὸν κέντρον καὶ ἢ «διὰ τῆς ὥσεως ἀφυπνισθεῖσα ἐνέργεια» μὴ δύναται «ἀκάρπως», δηλ. χωρὶς τί νὰ παραγάγῃ, νὰ ἐξαφανισθῇ ἐκ τοῦ κόσμου, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸς τὸ παρὸν οὐδαμοῦ διαφαίνεται ὑπάρχουσα λογικὴ τις ἀρχή, ἱκανὴ νὰ ἐννοήσῃ ἢ νὰ προΐδῃ οἰανδήποτε ὀφέλειαν ἢ ἀπώλειαν. Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν μεταβολῶν, πᾶσαι προῆλθον ἐκ τῆς «προδιαθέσεως τῶν ἀτόμων» δυνάμει τῆς ἐπενεργείας τῶν «ἐλκυσσῶν ἢ ἀπωθουσῶν αὐτὰ δυνάμειν». Αἱ δυνάμεις αὗται ἐγεννήθησαν ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ μηδενός, ἄμοιροι

δὲ πάσης κατευθυνούσης ἀρχῆς ἐνήργουν καὶ ἐκινουνοτο ἄνευ σχεδίου καὶ ὠρισμένου σκοποῦ. Παρὰ ταῦτα, τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Οὐδὲν ἐν ἀρχῇ ὑπῆρχε πλὴν τῶν ἀπείρως μικρῶν καὶ μόλις συλληπτῶν ἀτόμων, κινουμένων ὑπὸ τὴν ῥοπήν ἀγνώστου προελεύσεως, τυφλῶν καὶ ἀσκόπων δυνάμειν· ἀποτέλεσμα: τὰ ὅμοια ἐδιαφοροποιήθησαν τόσον ὥστε κατέστησαν ὅλας ἀγνώριστα, τὸ ἄμορφον ἔλαβε μορφήν, τὸ ἀνωφελεὲς ἐγέννησε τὸ ὀφέλιμον, πάντα δὲ ταῦτα ἀπέληξαν εἰς τὸ κολοσσαῖον γεγονός τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐκ τῆς νεκρᾶς ὕλης. Ἡ τελευταία αὕτη μεταμόρφωσις εἶνε βεβαίως ἢ μάλλον καταπληκτικὴ, διότι ἐὰν ὑπάρχη τι ἀναντίρροτον ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐπιστήμῃ, τοῦτο εἶνε ἀκριβῶς τὸ γεγονός ὅτι ἢ ζωὴ δύναται νὰ προέλθῃ καὶ ὄντως προέρχεται μόνον ἐκ προοδεδομένης ζωῆς: «omne vivum ex vivo».

Αὐτὰ τὰ θαυμασιὰ μᾶς παρουσιάζει τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν παράδειγμα. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ ἐξαντλήσωμεν θὰ δεῖσθαι νὰ ἐπανέλθωμεν, διὰ νὰ καταδειχθῇ πῶς οἱ ὑλισταί, ἐνῶ κατορθώνουν νὰ ὑπερπηδοῦν τὸν ὄγκον τῆς δοκοῦ τῶν καταπληκτικῶν παραλογισμῶν των, ἐμφανίζουσι ἑαυτοὺς τραυματιζομένους ἀπὸ τὸ ἄχυρον τῶν δυσκολιῶν τῆς τόσον λογικῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Σημ. Τὸ προηγούμενον ἄρθρον «Ἡ δοκὸς καὶ τὸ ἄχυρον» (ἀρθ. 10, σελ. 76-77 ἐστερήθη καθ' ὀλοκληρίαν τῆς ἐννοίας του διότι ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἢ μὲν λέξις τῆς πρώτης παραγράφου «φορὰ» μετεβλήθη εἰς «ἡμέρα», ὅπου δὲ ὑπῆρχεν ἢ λέξις «ἐνέλιξις» ἐτέθη «ἀνέλιξις».

ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ ΚΑΙ ΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Γ' Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων]

Κατὰ τὸ 1913 ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων κ. Dubois, διερμηνεύων τὰς γνώμας τοῦ Ποντίφηκος τῆς Ρώμης, προέτερε τὸς πιστοὺς νὰ μὴ ψηφίσουν τὸς δημοκρατικοὺς, τὸς ὁποίους ἐθεώρει ἀντικαθολικούς. Σήμερον τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἡ καιροσκοπικὴ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ δίδει ἄλλας κατευθύνσεις. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Καρδινάλιου Γάσπαρη, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Croix» εἰς τὰς 4 Μαρτίου, συμβουλεύει τοὺς Γάλλους πιστοὺς νὰ ταχθῶν μὲ τὸ μέρος τῶν δημοκρατικῶν παρῳγόντων διότι οὐδέποτε ἢ ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τοῦ πολιτεύματος. Ὁ πιστὸς τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ τὸ πολίτευμα, ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γάλλος εὐρίσκειται ὑπὸ δημοκρατικὸν καθεστῶς, πρέπει νὰ συμμορφωθῇ. Αἱ γνώμαι αὗται ἀντήχησαν

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτή	Ἦχοι
ΣΟΜΒΟΙ	3 Κυρ. Η' Πεντηκ.	Κυρ. Η' Πεντηκ.	—	—
	10 Κυρ. Α' Ματθαίου	Κυρ. Α' ἁγ. Πάντ.	Α' πλ. δ'	
	17 Κυρ. Β'	Κυρ. Β'	Β' α'	
	24 Προδρόμου	Προδρόμου	Γ' β'	

εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν. Ὁ Πρύτανις τοῦ Καθολικοῦ Ἰνστιτούτου ἐπίσκοπος Baudrillard εἰς τὰς ὁμιλίαις του καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς νηστείας, εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν εἶχεν ὡς θέμα παραπλησίας ἰδέας. Ἀνέπτυξε τὴν «κλήσιν» τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ὑπακοήν της εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐδραν διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἐπομένως καὶ σήμερον, λέγει, ἡ Γαλλία δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρύνηται ἀπὸ τὰς ποντιφικὰς ὑποδείξεις.

Βεβαίως ἡ συσσώρευσις αὐτῆ τῶν ἱστορικῶν ἐπιχειρημάτων δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα διότι οὔτε κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, οὔτε κατὰ τὴν Ναπολεόντειον ἐποχὴν, οὔτε κατὰ τὸν χωρισμὸν τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας, οὔτε κατὰ τὸν τελευταῖον μεγάλον πόλεμον ἢ παπικὴν Ρώμην ὑπεστήριξε τὰ δίκαια τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ οἱ καθολικοὶ τῆς Γαλλίας δὲν ἀσπάζονται τὰς ὑποδείξεις τῆς Ρώμης. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρῶγμα ὁ ἐπίσκοπος Baudrillard μὲ τὰ κηρύγματα τοῦ αὐτὰ κατόρθωσε κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ρώμην νὰ ἀποσπάσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μυτιλήνης. Ἐὰν θελήσῃ κανεὶς νὰ ψυχολογήσῃ τὸν Γαλλικὸν λαὸν καὶ νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα ὡς πρὸς τὰς διαθέσεις του ἀπέναντι τοῦ Βατικανοῦ ἰδοῦ ποῦ θὰ καταλήξῃ. Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τοὺς ὁπαδοὺς τῆς «Action française» οἱ ὅποιοι θεωροῦνται πολέμοι τοῦ Παπισμοῦ. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους καθολικοὺς ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὅποιοι θεωροῦν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Πάπα ἐπικίνδυνον διὰ τὴν Γαλλίαν. Καὶ τοῦτο εἶνε εὐνόητον διότι εἶνε, λέγουσιν, μία μυστηριώδης καὶ ἀκαθόριστος δύναμις. Ἄλλοι ὁργανισμοὶ ἔχουν ὠρισμένας ἀρχὰς καὶ γνωρίζει κανεὶς πῶς νὰ προσανατολισθῇ. Μὲ τὸν Παπισμὸν ὅμως πρέπει νὰ εὐρίσκειται πάντοτε ἐν ἐπιφυλακῇ Ἡ Γ' διεθνῆς τῆς Μόσχας, ἡ Β' διεθνῆς τοῦ Ἀμστερδαμ, ἡ μασονικὴ στοὰ τῆς rue Cadet βυθίζουσι ἐπὶ καθωρισμένον προγράμματος, ἀλλὰ ὁ Παπισμὸς εἶνε τόσο ἀλλοπρόσαλλος, ὥστε ὑπάρχει πιθανότης αὐθιου, ἕνεκα ἄλλων περιστάσεων, νὰ ἐξαπολύῃ ἐγκυκλίους ἀντιδημοκρατικὰς. Ἄν ὅμως οὔτοι ἀποκλείουσι τὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν μιάς ξένης ἀρχῆς, δὲν

ἔπεται ὅτι κλίνουσι πρὸς τὴν βασιλείαν ὅπως τὴν ὀνειρεῖται ὁ Daudet. Ἀπ' ἐναντίας, ἀσπάζονται τὰς δημοκρατικὰς ἰδέας. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὰς γίνεται ἀντικείμενον ἐνθουσιασμοῦ εἶνε ὁ χριστιανὸς κοινωνιολόγος Marc Saquier, πρόεδρος τοῦ συλλόγου τῆς νέας Δημοκρατίας. Διαβλέπει εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἠθικῆς ἀρχῆς τοῦ Εὐαγγελίου τὴν στερέωσιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας. Τονίζει ὅτι ὁ ἠθικὸς ἀφοπλισμὸς τῶν ψυχῶν ἀπὸ τὰ μίση, θὰ ἐπιτευχθῇ ὅταν ἐμφυσηθοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν αἱ ἀληθεῖς δημοκρατικαὶ ἰδέαι ποτισμέναι μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις του διαφόρων ἀποχρώσεων ἀνθρώποι ἐξετάζουσι ὑπὸ τὴν πεφοτισμένην πεῖραν του διάφορα φιλοσοφικά, κοινωνικά καὶ πολιτικά προβλήματα. Περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς εἶπε τελευταῖον εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων γάλλων συγγραφέων, ὁ Jean Pierrefeu, ὅτι ὀλίγοι ἠσθάνθησαν τόσον ἀγαλλίασιν φέροντες τὸ φῶς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τὰς ψυχὰς.

Αὐτὰς ἀκριβῶς τὰς δημοκρατικὰς τάσεις ὁ Πάπας τὰς διασιθάνεται. Ἐκφράζεται ὑπὲρ αὐτῶν καὶ μάλα μ' ἐνθουσιασμόν. Καὶ τοῦτο ἀπὸ καιροσκοπισμὸν διὰ νὰ λύσῃ τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματά του. Πρὸ πάντων τὸν ἀπασχολεῖ ἡ κτηματικὴ περιουσία τῶν μοναχικῶν ταγμάτων. Ὑπομνήματα ὑποβάλλονται εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅπως ἡ περιουσία αὐτῆ διατεθῇ ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ὁργανώσεων. Ἀνέρχεται δὲ εἰς τὸ κολοσσαῖον ποσὸν τῶν 120 δισκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων.

Ἐδῶ ἔγκειται τὸ μυστικὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Πάπα ὑποστηρίξεως τῆς Δημοκρατίας ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὰς ἤδη διεξαχθείσας βουλευτικὰς ἐκλογάς.

Ἐν Παρισίους

Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ κράτος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πλήξασα τὴν Κόρινθον μεγάλη συμφορὰ φυσικὸν ἦτο νὰ συγκινήσῃ πρῶτην τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ὄχι μόνον νὰ τὴν συγκινήσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ὑπομνήσῃ οἶνεὶ αὐτομάτως εἰς τὴν πανελλήμιον ἐπίσημον καὶ ἀνεπίσημον συνείδησιν ὡς τὴν φυσικὴν παραστάτιδα κατὰ πᾶσαν δοκιμασίαν, τὴν πηγὴν τῆς παραμυθίας, τὸν παράγοντα τοῦ θάρρους καὶ τῆς καρτερίας ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ τὴν πλουσιωτέραν εἰς καρποφορίαν διὰ τῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου γνωστῶν χριστιανικῶν «λογιῶν». Ἀπὸ τῆς πρωτενύσης κράτους μέχρι καὶ τῆς ἀσημοτέρας ἐπαρχίας, πάντες οἱ ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡγουμένου τοῦ Πρωθιεράρχου αὐτῆς, ἐτέθησαν ἐπὶ κεφα-

λῆς τῶν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Κοριθίων ἐράνων. περιερχόμενοι δὲ τὰς ἀγορὰς καὶ τὰ καταστήματα μετὰ τῶν μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν τῶν μᾶλλον ἐπιλέκτων πολιτῶν, οὓς ἐπεστράτευσαν αὐτοὶ οὗτοι εἰς τῆς φιλανθρωπίας τὸ ἔργον, ἐκέντησαν τὴν ἀμίλλαν μετὰ τῶν πολιτῶν, προθύμως εἰσφέροντων καὶ τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας πολλάκις. Ἄλλὰ τί νὰ λεχθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ τῆς Κοριθίας ἱεράρχου, ὅστις ἀπὸ τῆς πρώτης θλιβερᾶς ἡμέρας ὑψωθείς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς σεισμοπλήκτου χώρας ἀεικίνητος ἐπόπτῃς τῆς συμφορᾶς, πᾶσαν τὴν περὶ τοῦ ποιμνίου του πολυσηδεσάτην πρόνοιαν ἀνέχει καρτερικῶς καὶ προθύμως ἐπὶ τῶν ὤμων, περὶ τῶν πάντων μεριμνῶν, τοὺς πάντας ἀκούων, εἰς πάντας ἐπαρκῶν, πάντας ὁμοῦ καὶ ἕνα ἕκαστον παραμυθῶν καὶ στηρίζων, εἰς ἑαυτὸν συγκεντρώσας καὶ Κράτος καὶ Ἐκκλησίαν καὶ προάγων καὶ ἐπισπεύδων τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως; Ὁ μητροπολίτης Κοριθίας Δαμασκηνός, τὸν πόνον ὀλόκληρον τοῦ ποιμνίου του ἐστερνωθεὶς ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς συμφορᾶς στιγμῶν εἰς ἴδιον πόνον, ὑψοῦται ἐν ἐποχῇ λησμοσύνης τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἀξίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὑπομνηστήριον τοῦ μεγίστου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ αὐτῆς κράτους σύμβολον, διότι μόνῃ ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ κρατῆ τῶν καρδιῶν καὶ τῶν ψυχῶν, ὡς τὸ ἀπέδειξεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν λαῶν καὶ ὡς καὶ σήμερον ἔτι τὸ ἀποδεικνύει περιφανῶς διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἱεράρχου τῆς Κοριθίας. Ἐὰν τὸ Κράτος ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τί ἐστὶν Ἐκκλησία, εἰς πολλὰ ὀλίγας περιστάσεις θὰ εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἐπιδειχθῆ ὡς κράτος, δηλαδὴ ὡς δύναμις βίας· διότι θὰ ὑπῆρχε τὸ κράτος τὸ ἠθικὸν τῶν θησαυρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀνεξαντλήτων, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον αὐθορμήτως ἀναγνωρίζει ὁ δίδυμος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους πολίτης.

Περὶ μίαν συνέντευξιν.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργανῳ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας «Biserica Ortodoxa Româna» ἐδημοσιεύθη ἀρθρίδιον τοῦ διακεκριμένου ρουμάνου ἀρχιμανδρίτου Ἰουλίου Σκριμπάν, σχολιάζον τὴν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας δῆθεν συνέντευξιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ρώμῃ «Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου» σεβ. d'Herbigny. Ὅτι ψευδεῖς ὑπῆρξαν αἱ ἀνακοινώσεις τοῦ σεβασμιωτάτου, γνωρίζουσιν ἤδη οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἐκκλησίας» ἐξ ὅσων ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἐγράφησαν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς συνέντευξιν του μετὰ τοῦ Παναγ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, μετ' ἀγανακτήσεως διαψευσθεῖσαν ἐν τῷ «Πανταίνῳ». Ἄλλὰ τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν ἀποδίδει καὶ εἰς τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ σεβ. d'Herbigny τὰς ἀναφερομένας

εἰς δῆθεν συνέντευξιν του μετὰ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ρουμανίας ὁ ἀρχιμ. Σκριμπάν. Ὁ σεβ. d'Herbigny ἀνεκοίνωσε μετὰ τῶν ἄλλων ὅτι ὁ Πατριάρχης Μύρων ὁμιλῶν πρὸς αὐτὸν ἐκάκιζε τὰς προτεσταντικὰς θεολογικὰς πανεπιστημιακὰς Σχολὰς ὡς μὴ εὐρισκομένας εἰς τὸ ὕψος των καί, κατ' ἀκολουθίαν, μὴ δυναμένας νὰ ἐπιδράσωσιν ἐκπολιτιστικῶς καὶ μορφωτικῶς ἐπὶ τῶν νέων θεολόγων, διόπερ διὰ τοὺς ρουμάνους νέους ἐπιστήμονας προτιμᾷ τὰς σχολὰς τῶν κατολικῶν πανεπιστημίων. Ἐπ' ἴσης ὁ Πατριάρχης φέρεται ἀνακοινώσας ὅτι, ἀναρρηθῆεις εἰς τὸν θρόνον τῆς Ρουμανίας, ἐν τοῖς κόλποις τοῦ κλήρου του εὗρε μόνον ἀνθρώπους ἀνεπαρκοῦς μορφώσεως καὶ ἀσεβεῖς, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ρουμανικὸς κλήρος εἶνε ἀνεὺς ζωτικότητος, μεμαλαकुσμένος, ἀμοιρος ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ὅτι τὰ πάντα ἀνάγκη νὰ ἀνασυνταχθῶσι τῇ βοήθειᾳ τοῦ κατολικισμοῦ. Ἐννοεῖται, ὅτι πάντα ταῦτα ἀποδεικνύονται ἀντικρυς ἀντίθετα πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, διότι ἦτο ἀδύνατον ὀρθόδοξος Πατριάρχης νὰ ἐκφρασθῆ οὕτω περὶ τοῦ ἰδίου του κλήρου πρὸς Ἰησοῦτήν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ, ἐφ' ὅσον εἰς προτεσταντικὰς σχολὰς ἀποστέλλει τοὺς ὑποτρόφους του θεολόγους. Ἄπλοῦστατα—ἐπιλέγει ὁ πανοσ. Σκριμπάν—«ὁ σεβ. d'Herbigny ὑπακούει εἰς μίαν κακὴν ἔμπνευσιν, ἣς αἱ ρίζαι δέον νὰ ἀναζητηθῶσιν εἰς τοὺς οὐνιτικοὺς κύκλους, ἀσπόνδους ἡμῶν ἐχθροῦς, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ σεβ. d'Herbigny ἐποίησατο τὰς διατριβὰς πρὶν ἢ ἐμφανισθῆ εἰς τὸ Βουκουρέστιον», «il est évident donc que Mgr. d'Herbigny obéit à une mauvaise inspiration, dont les racines doivent être cherchées dans les cercles uniates, qui sont nos ennemis acharnés et parmi lesquels Mgr. d'Herbigny a fait un court séjour avant de paraître à Bucarest».

Ἀναγκαία ἢ συμπλήρωσις;

Ἐγρᾶφῃ πρὸ τινος ἀπὸ ταύτης τῆς στήλης ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις οἱ διοικοῦντες τὰ σχολεῖα τῆς Ζυρίχης συνιστῶσιν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς συμμετοχῆς τούτων εἰς ἄλλας ἐκτὸς τοῦ Σχολεῖου ὀργανώσεις. Ἀγνοοῦμεν, ἐὰν δύναται καὶ παρ' ἡμῖν νὰ ὑπάρξῃ σκέψις περὶ συστηματικῆς παρακολουθήσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν μαθητῶν καὶ συστηματικῆς πρὸς τούτο συνεργασίας τῆς Οἰκογενείας πρὸς τὸ Σχολεῖον, ἀλλ' εἰδικῶς περὶ τοῦ σημείου τούτου προκειμένου θὰ εἶναι μήπως ἀνάγκη νὰ προστεθῆ ὅτι τοιαύτη ἀπαγόρευσις δὲν θὰ ἠδύνατο παρ' ἡμῖν ν' ἀποτελέσῃ σημεῖον συνεργασίας πρὸς σκόπιμον παιδαγωγῆσιν τῶν νεωτέρων; Οἱ διοικοῦντες τὰ Σχολεῖα τῆς Ζυρίχης δὲν ἔχουσιν ἀνάγκη ἄλλων ὀρ-

γανώσεων διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ μορφωτικοῦ αὐτῶν σκοποῦ, διότι καὶ τὸ μορφωτικὸν αὐτῶν πρόγραμμα εἶναι πλήρες, οἱ νέοι ὅμως ἔχουσι πάντοτε ἀνάγκην νὰ ἐκδηλώσωσι τὰ ποικίλα αὐτῶν ἐνδιαφέροντα καὶ νὰ ἐκφράσωσι εἰς πράξεις τὴν ἔμφωτον νεανικὴν ζωτικότητα καὶ τὴν πρὸς κίνησιν καὶ δρῶσιν ὁρμὴν. Εἶνε μὴπως ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ὅτι παρ' ἡμῖν σήμερον μόνον ἡ σύστασις καὶ ἡ ἐνίσχυσις εἰδικῶν ὀργανώσεων διὰ τοὺς μαθητὰς ἐξασφαλίζει τὴν ἀκίνδυνον καὶ δὴ καὶ τὴν ἐπωφελῆ πλήρωσιν τῆς ἀνάγκης ταύτης τῆς νεανικῆς ψυχῆς; Ἴδου διατὶ μετὰ χαρᾶς πάντοτε χαιρετίζομεν πᾶσαν κίνησιν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν εἰς ἔργα ἀγαθὰ χρησιμοποίησιν καὶ εἰς τὸν ἐν παντὶ ἀγαθῷ ἔθισμὸν τῆς νεωτέρας γενεᾶς, ὑπὸ μίαν ὅμως πάντοτε ἀστηρὰν ἐπιφύλαξιν: εἶναι ἀνάγκη πράγματι περὶ τοῦ πραγματικοῦ νὰ πρόκηται ἀγαθοῦ. Εἰς τὸ κρίσιμον τοῦτο σημεῖον ἐφιστᾶται ἰδιαίτερος γονέων καὶ διδασκάλων ἢ προσοχὴ καὶ ἐνταῦθα κυρίως ἀπαιτεῖται τὸ ἐχέγγυον τοῦ σεβασμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους παρὰ τῶν ἐν λόγῳ ὀργανισμῶν καὶ ἐνδείκνυται ἡ μεγίστη ἀνάγκη τῆς στενωπότητος ἐπαφῆς Σχολείου καὶ Οἰκογενείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθε τρίς κατὰ τὴν ἑβδομάδα τούτην εἰς τακτικὰς συνεδρίας.

— Χθὲς Παρασκευὴν συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἡ κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν εἰς ἕκτακτον συνεδρίαν εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ὄτε Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας καὶ οἱ Ὑπουργοὶ Πρῶτοῦ καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

— Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ ἄχρι τοῦδε γραφεὺς αὐτῆς Κωνσταντῖνος Παπαλουκάς, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Χρήστου Κιτσοπανίδου.

— Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος υπέβαλε πρότασιν περὶ μεταθέσεως τῆς ἔδρας τῆς ὡς εἴρηται Μονῆς εἰς τὴν μετ' αὐτῆς ἠνωμένην Ἱεράν Μονὴν τῆς Ἀναλήψεως.

— Διεβιάσθη τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Θρησκευμάτων πρὸς ἔγκρισιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 100 ἐν. ἔτ. ἀπόφασις τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας, δι' ἧς ἐπεβλήθη τῷ Ἱεροῦ Νικολάου Παπαγεωργίου, ἐφημερίῳ Ἀλουποχωρίου-Μαντινείας, ἡ ποινὴ τῆς ἑξαμήνου ἀργίας, μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων.

— Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριᾶδος ὁ Κωνσταντῖνος Γαρουφαλιάς, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιοῦτου Ἰωακείμ Παλαμιώτου.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευ-

μάτων ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς τεσσαρακονθημέρου ἀργίας καὶ ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων, τῷ Ἱεροῦ Χρ. Παπαϊωάννου ἐφημερίῳ Καρδίτσης τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

— Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου ἐνεκρίθη ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Μαντινείας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς τριμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν Ἱερομ. Γρηγόριον Προκοπίου, ἐφημέριον Ἀρβανιτοκερασιᾶς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 21 Μαρτίου ἐν. ἔν. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 3 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἔτους δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 50 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως μετωνομάσθη ἡ Ἱερά Μονὴ «Κοζίτσης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας εἰς Ἱεράν Μονὴν «Ἀμπελακιωτίσης καὶ Ἀγίου Πολυκάστου Ναυπακτίας».

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2114 Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς ἀποβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος καὶ διαγραφῆς ἀπὸ τοῦ Μοναχολογίου τῆς Μονῆς εἰς τὸν Μοναχὸν Χαρίτωνα Πανουτσόπουλον ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κρεμαστῆς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

— Τὸ Πλημμελοδικεῖον Λαμίας κατεδίκασεν εἰς 95 ἡμερῶν φυλάκισιν τὸν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καθαιρεθέντα τῆς Ἱερωσύνης τέως ἐφημέριον Βιτούλη-Πύργου τῆς Φθιώτιδος καὶ ἐξ Ἁγίου Ὄρους προσερχόμενον παλαιοημερολογίτην Ἀρσένιον Σακελλάρη, διότι καὶ μετὰ τὴν καθάρισίν του ἐξηκολούθει ἱεροουργῶν καὶ σκανδαλίζων τοὺς χριστιανούς.

— Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ συσταθεῖσα ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς σπαρτιατικῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἱεροκήρυξ τῆς ἐπαρχίας ἀρχιμ. Μελέτιος Γαλανόπουλος ἀπέλυσε πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς σπαρτιάτας συγκλητικωτάτην ἔκκλησιν, δι' ἧς προτιμῆται αὐτοὺς νὰ σπεύσωσιν εἰς ἐπικουρίαν τῶν ἐκ τοῦ φοβεροῦ σειμοῦ παθόντων Κορινθίων «ὄχι βιαζόμενοι καὶ ἀναγκαζόμενοι, ἀλλὰ μετὰ πάσης προθυμίας θυσιάζοντες ἐν ἀνάγκῃ μέρος ἐκ τῶν δαπανῶν τῶν χρησίμων καὶ ἀπαραιτήτων εἰς αὐτὴν τὴν καθ' ἡμέραν διαίταν ἡμῶν».

— Ἐκ Καλαβρῦτων πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ σεβ. μητροπολίτης Καλαβρῦτων κ. Τιμόθεος ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς ὑπὸ τῶν σεισμῶν καταστροφῆς τῆς

Κορίνθου συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἐπιφανῶν τῆς καλαβρυτινῆς κοινωνίας πρὸς συλλογὴν ἐράνων, ἦτις, μετὰ ἐπίκαιρον κήρυγμα τῆς Α. Σ., ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτῆς περιῆλθε τὴν πλατεῖαν καὶ τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας ταύτης ὑπῆρξεν ἡ συλλογὴ δραχμῶν 10,670, εἰς ἃς προσετέθησαν 2.000 τοῦ Ἐμπορ. Συλλόγου καὶ 5.000 προσφορὰ τῆς ἐν Αἰγίῳ φιλανθρωπικῆς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἀδελφότητος «Ὁ καλὸς Σιμαρείτης».

—Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατελθὼν εἰς Καλλιθέαν, ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον ἰεοῦ κτιρίου, ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Οἴκου Τυφλῶν, ὅπερ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς Ἐργαστήριον τῶν ἠλικιωμένων τυφλῶν κορασίων, ἀποφοιτῶν τοῦ Οἴκου Τυφλῶν.

—Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐτελέσθη ἡ Θ. Λειτουργία ὡς ἐπισφράγισις τῶν κατὰ τὸ διαρεῦσαν Ἀκαδημαϊκῶν ἔτος γενομένων Ρητορικῶν καὶ λειτουργικῶν φροντιστηριακῶν ἀσκήσεων τῶν τελειοφοιτῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Τὴν Θ. λειτουργίαν, ἐτέλεσε συμπαραστατούμενος ὑπὸ δεκάδος φοιτητῶν Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὅστις καὶ ὁμιλήσας πρὸς τοὺς ἀπολυομένους τελειοφείτους σχετικῶς καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς δεοῦσας ὑποθήκας διὰ τὸ νέον στάδιον εἰς ὃ εἰσέρχονται ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει αὐτῶν ἀπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐπάρχουσι πληροφορίες κατὰ τὰς ὁποίας τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα φαίνονται ἐπιδεινωθέντα μετὰ τὸν συμβιβασμὸν τῆς τοποτηρητείας τῆς πατριαρχικῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ σοβιετικὸν καθεστῶς καὶ τὴν σχετικὴν πρὸς τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον γνωστὴν ἐγκύκλιον τοῦ τοποτηρητεύοντος μητροπ. Σεργίου. Οὕτω ἔξ ἐπιστολῆς αὐτοῦ τοῦ μητροπ. Σεργίου καθίσταται προφανές ὅτι τινὲς καὶ τῶν ἐν τῷ ρωσικῷ κράτει τῶς ἀνηκόντων εἰς τὴν πατριαρχικὴν Ἐκκλησίαν ἱεραρχῶν ἠρνήθησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς συστάσεις τῆς ἐγκυκλίου ταύτης, ἐντεῦθεν δὲ ἡ περὶ τὸν Σέργιον σύνοδος ἀποφαίνεται ἑαυτὴν ἠναγκασμένην νὰ ἀποκηρύξῃ αὐτοὺς διὰ τοὺς «διακόψαντας τοὺς τῆς χάριτος δεσμοὺς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ κατασχίζοντας τὸν ἄρραφον αὐτοῦ χιτῶνα». Ἐκηρύχθησαν λοιπὸν οἱ ἱεράρχαι οὗτοι ἤδη ἀπεσιτισμένοι τῆς ὀρθοδόξου ρωσικῆς ἱεραρχίας ὡς ἀποστάται τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπεβλήθησαν αὐτοῖς ἐκκλησιαστικαὶ ποιναί. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὰ μέτρα ταῦτα εἰς οὐδὲν ἦνυσαν, διότι οἱ ἐν λόγῳ ἱεράρχαι

ἔξακολουθοῦσιν ἱερουργοῦντες, ἀνεκηρύχθησαν ἐπισήμως καὶ ὀριστικῶς σχισματικοί, ἀπελύθη δ' ἐγκύκλιος πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀπαγορεύουσα τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν. Ὁ σοβιετικὸς τύπος εὔρε πάλιν εὐκαιρίαν νὰ κατειρνευθῇ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀποδίδων καὶ ταύτας τὰς ἀνωμαλίας εἰς τὴν φιλαρχίαν καὶ τὰς φιλοδοξίας τῶν κληρικῶν τοῦ «τυχωνικῆς» συγκροτήματος.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΟΥ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 18 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» ἐδημοσιεύθη ὁ πίναξ τῶν ὑπὲρ τῆς παρασκευῆς Ἁγίου Μύρου εἰσφορῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς συμποσούμενων εἰς δραχ. 53.383.90. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀνεγράφη ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ ναοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος τὸ ποσὸν δραχ. 14.709 Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκρίβειαν σημειοῦμεν ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο προήρχετο ἐκ τῶν Ναῶν τοῦ Πειραιῶς ὡς ἑξῆς :

Ὁσία Ξένη Ν. Κοκκινιάς δραχ. 305, Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος Ν. Κ. 100, Ἁγ. Γεώργιος Ν. Κ. 120, Ἁγ. Νικόλαος Ν. Κ. 135, Ζωοδ. Πηγῆ (Χατζηκυριακείου) 225, Ἁγ. Νικόλαος 1000, Προφ. Ἡλίας 1336, Ἁγ. Κωνσταντίνος 955, Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος 560, Ἁγ. Ἐλευθέριος 760, Ἁγ. Παντελεήμων (Δραπετσῶνος) 68, Ἁγ. Βασίλειος 1456, Ἁγ. Σοφία 573, Ἁγ. Τριάς 1300 Ἁγ. Γεώργιος (Κερατσινίου) 201, Ἁγ. Δημήτριος (Ξυλοκερατέας) 100, Ἁγ. Φανούριος (Δραπετσῶνος) 242, Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου 1425, Κοίμησις τῆς Θεοτόκου (Καματεροῦ) 550, Ἁγιος Σπυριδῶν 3198. Ἐν ὄλῳ 14.709.—

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

S. A. Weston, Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ Εἰρήνης Α. Ἀλιβιζάτου. Πρὸς χρῆσιν τῶν Κυριακῶν σχολείων. Ἀθῆναι 1920.—Σπανίως εἶδε τὸ φῶς συμπαθέστερον βιβλίδιον διὰ τὴν μέθοδον τῆς συντάξεως καὶ τὴν ἀμειωτέραν σκοπιμότητα. Καὶ ἄλλα βιβλία ἀφηγοῦνται τὸν βίον τοῦ Κυρίου ἡμῶν,—βιβλία ἀμύπλοκα ἀλλ' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἀνά χεῖρας βιβλίδιον καθιστᾷ τοὺς μικροὺς μαθητὰς τῶν κατηχητικῶν σχολείων ἀμέσους ἀκολούθους καὶ συνεργάτας τοῦ θείου Διδασκάλου, εἶνε πολὺ ἐλκυστικὸς. Εἶνε διηρημένον εἰς μαθήματα, ὧν ἕκαστον ἔχει ὑποκείμενον ἐν θέμα κοινωνικόν, π. χ. τὴν φιλίαν, τὴν δημοσιότητα, τὸν πόλεμον, τὰς κοινωνικὰς συνηθείας κτλ. Ἐκαστον θέμα ἐν ἀρχῇ εἶνε ἀναελημένον εἰς προβλήματα, τιθέμενα εἰς σύστημα ἐρωτήσεων, ἢ εἰς τὰς ὁποίας ἀπάντησις περιέχεται εἰς ὀρισμένας εὐαγγελικὰς περικοπὰς. ὧν ἐπιχειρεῖται σύντομος καὶ ἀπλή καὶ καταληπτὴ ἢ ἀφήγησις, μεθ' ἣν ἔπονται σχετικαὶ ἐρωτήσεις πρὸς πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος καὶ μελέτην κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος. Τὸ βιβλίδιον συνιστῶμεν ἐκθύμως οὐ μόνον πρὸς διδασκαλίαν εἰς τὰ κυριακὰ—κατηχητικὰ ἐνοριακὰ σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ καθηγητὰς τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας ἐν ταῖς δημοσίαις σχολαῖς. Ἡ ἐκδοτις εἶνε συγχαρητηρίων ἀξία οὐ μόνον διὰ τὴν λαμπρὰν ἐκλογὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διασκευὴν κατὰ προσαρμογὴν πρὸς τὰς καθαρῶς ἐλληνικὰς ἀνάγκας.

ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ
ΕΝΕΡΓΗΘΕΙΣΑΙ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Πίναξ Β'.

Είσοφοι Ναών ἐκ τῶν ταμείων τῶν ἢ ἐκ δίσκων. Μητροπολιτικὸς Ναὸς Ἀθηνῶν ἐκ δίσκου δρ 7.002.50. Ἅγιος Γεώργιος (Κυρέλης) 1650. Εὐαγγελισμὸς (Ἀσπροπύργου) 725. — Ἅγ. Γεώργιος Ν Σφαγείων 709. — Ἅγ. Κωνσταντῖνος (Ἡλιουπόλεως) 205. — Ἅγ. Γεώργιος (Ἡρακλείου) 245. Ἅγια Τριάς Πειραιῶς 4000. — Προφήτης Δανιὴλ 3.000. — Χρυσοσπηλαιώτισσα 3.232.50. — Μεταμόρφωσης (Συγγρού) 3 660. — Κοίμησις Θεοτόκου (Μενιδίου) 600. — Ἅγιος Νικόδημος (Ρωσικῆς Παροικίας) 620. — Ἅγ. Κυριακὴ (Ἀθηνᾶς) 1350. — Ἅγ. Δημήτριος (Ἀσπροπύργου) 435. — Ἅγ. Νικόλαος (Αἰγίνης) 855. Ἅγ. Ἐλευθέριος (Ἄρεως) 4000. — Ἅγ. Φωτεινὴ 4.075. — Προφήτης Ἡλίας (Τζιτζιφιδῶν) 115. — *Ναοὶ Αἰγίνης*: Παναγίτσα 260. — Κοίμησις τῆς Θεοτόκου (Μητρ. Αἰγίνης) 2 859.50. — Εἰσόδια (Χαλασμένης) 300. — Ἅγ. Διονύσιος (Π. Ράχης) 50. — Ἅγ. Ἀσάματοι 40. — Ἅγ. Νικόλαος 655. Ἅγ. Ἰωάννης (Βαθέος) 60. — Ἅγ. Νικόλαος (Ραγκαβᾶ) 1358. — Εἰσόδια (Ἀμπελακίων) 1500. — Ἅγ. Χαράλαμπος (Πολυγώνου) 1060. — Εὐαγγελισμὸς (Λαυρίου) 300. — Ἅγ. Ἰωάννης Θεολόγος (Σεπολίων) 500. — Μεταμόρφωσης (Καλλιθέας) 1000. — Ἅγ. Ζώνη (Πατησίων) 1850. — Ἅγ. Κωνσταντῖνος (Παλαίος) 1067. — Ἅγ. Ἰωάννης (Ρέντη) 500. Ἅγ. Δημήτριος (Κουβαρᾶ) 575. — Ἅγ. Γλυκερία (Γαλατοῦ) 500. — Ἅγ. Βαρβάρα (Παλουκίων) 600. — Ἅγια Μαργαρίτα 1334. — Ἅγ. Νικόλαος (Πειραιῶς) 10.000. — Προφήτης Ἡλίας (Πειραιῶς) 2 000. Κοίμησις Θεοτόκου (Καριστεροῦ) 1215. — Ἅγ. Ἰωάννης Πειραιῶς ἐκ δίσκου. Ἅγια Τριάς 4 250. — Ἅγ. Σπυρίδων 3.405. — Ἅγιος Νικόλαος 2118. — Προφήτης Ἡλίας 2.000. Μεταμόρφωσης 13 0. — Νεκροταφείου 571. — Ἅγ. Δημήτριος (Ν. Φαλήρου) 1695. — Ἅγ. Παντελεῖμων (Ταμπουριῶν) 316. — Ἅγ. Παρασκευὴ (Ν. Καλλιπόλεως) 506. Ἅγ. Κωνσταντῖνος 3.200. — Εὐαγγελιστρία 3.212. — Ἀνάληψις 1000. — Ὑπαπαντὴ 1480. — Ἅγ. Παντελεῖμων (Δραπετσῶνος) 955. — Ἅγ. Γεώργιος (Κουτσουκαρίου) 300. — Ἅγ. Διονύσιος 886. — Ἅγ. Ἰωάννης (Ρέντης) 650. — Ἅγιος Φανούριος 115. — Ὅσια Ζένη (Ν. Κοκκινιάς) 900. — Ἅγ. Γεώργιος (Ν. Κοκκινιάς) 300. — Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος (Ν. Κοκκινιάς) 200. Ἅγιος Δημήτριος (Ταμπουριῶν) 290. — Ἅγ. Βασίλειος 1895. Ἅγ. Ἐλευθέριος 1805. — Ζωοδόχος Πηγὴ (Χατζηκυριακείου) 382. — Ἅγ. Γεώργιος (Κερατινίου) 75. —

Είσοφοι Σωματείων καὶ ἰδιωτῶν Σύνδεσμος Καταστηματαρχῶν Κουρῶν Πειραιῶς 3.200. Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Ὀλυμπιῶν 2 000. — Ὁ αὐτὸς Σύλλογος εἰς μνήμην Ἰωάννου Τσεκουροπούλου 500. — Ἐρανος Κατοίκων Συναισθημοῦ Ἡλιουπόλεως 1251. — Ὁ κ. Δ. Βλαχόπουλος Τμηματάρχης Ὑπουργείου Συγκοινωνίας ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Λουτρακίου (διὰ τοῦ «Ῥ. Βήματος») 5.000. — Φιλανθρωπικὸς Σύλλογος «Ἅγ. Διονύσιος» Αἰγίνης 500. Σύλλογος «Μερόπειον» 300. — Σύλλογος τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Ζακυνθίων «Ἅγιος Διονύσιος» 5.000. — Προσωπικὸν Ἐργοστασίων Α. Ε. Ἐκδόσεων καὶ Γραφικῶν Τεχνῶν «Πυρσὸς» 1840. — Ὁ κ. Γεώργιος Ρεβελάκης (διὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ὑγιεινῆς) 5 000. — Σύλλογος Προσφυγικῶν Συναισθημοῦ Ἀστροσομοπέου 830. — Περιοδικὸν «Ἑλλην Σηροτρόφος» διὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Στυλ. Στυλιανίδου 750. — Ὁ κ. Ἰωάννης Οἰκονομόπουλος 1.000. — Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Προσφυγικῶν Ὀργανώσεων Νέας Ἰωνίας πρώτη δόσις 7.000. — Ἡπειρωτικὸς Σύνδεσμος Πειραιῶς διὰ τοῦ προέδρου του κ. Μαρσοπούλου 3.000. — Λέσχη Προσφύγων Νέας Ἰωνίας πρώτη δόσις 2 000. Ἐπιτροπὴ Ἐράνων Κοινότητος Κουβαρᾶ 173. —

Είσοφοι Ἐφημερίων Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Ζέρβας 100. — Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Παλλάδης 100. — Οἰκ. Λουκάς Παπαναστασίου 100. — Πρωτοπρ. Ν. Παπαδόπουλος 100. — Οἰκ. Κωνστ. Λουΐζος 100. — Ἱερ. Κωνσ. Φωτίου 50. — Οἰκ. Κωνστ. Στουραΐτης 150. — Ἱερ. Κωνστ. Πιέτρης 200. —

Οἰκ. Ἡλίας Ἀλευράς 100. — Οἰκ. Ἀθαν. Χείλιος 100. — Ἱερ. Σωτήριος Παπασωτηρίου 100. — Ἱερ. Δημ. Παραράς 100. — Ἱερ. Ἀναστ. Ἀνδρεάδης 100. — Οἰκ. Ἀπόστ. Παπαθανασίου 150. — Ἱερ. Νικ. Περάτης 100. — Ἀρχιμ. Ἀμφιλόχιος Ἀργυριάδης 100. — Οἰκ. Ἄνδρ. Γιαννακόπουλος 500. Οἰκ. Κωνστ. Παπακων(ου) 100. — Οἰκ. Ἰωάννης Μήτρον 200. — Ἐφημερίαι Λαοφ. 250. Ἱερὸς Κλήρος Πειραιῶς: Ἀρχιμ. Γερμανὸς Σπαχῆς 1.000. — Ἀρχιμ. Βασίλειος Νοταρᾶς 500. — Οἰκ. Χριστόφορος Βαφειάδης 100. — Ἀρχιμ. Λεόντιος Δημητράκης 150. — Οἰκ. Ἀθ. Παπαδόπουλος 100. — Οἰκ. Ἀντ. Κοιμῆς 100. Οἰκ. Μιχ. Μανολακάκης 100. — Οἰκ. Θ. Σούμας 100. — Ἀντώνιος Καλογήρου 100. — Οἰκ. Διον. Μηλιαρέσσης 100. — Οἰκ. Ἀνδρέας Ἀρχιμανδρίτου 100. — Ἀρχιμ. Ἀχιλλεῖος Κρίθαρης 500. Πρωτοπρ. Βασίλειος Χούπης 250. — Ἀρχιμ. Πολύμ. Λιώσης 200. — Οἰκ. Ἀναστ. Παλαιωάννου 50. — Οἰκ. Ἀγαθάγγελος 50. — Οἰκ. Μ. Τσομίδης 50. — Στέφ. Γεωργίου 50. — Ἀρχιμ. Δν. Καπετανάκης 100. — Γεράσ. Γισακίδης 100. — Οἰκ. Δημ. Δαμπαλάδης 100. — Ἀρχιμ. Εὐστάθιος Σκάρπας 50. — Ἀρχιμ. Σεραφεῖφ Χαριτοῦ 100. Σπ. Κασέλλος 40. — Οἰκ. Νικ. Σφακιωτάκης 100. — Ἀρχιμ. Καλλίνικος Κρομμύδας 100. — Νικ. Πεοδικόπουλος 100. — Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ἀβρααμίδης 200. — Πρωτοπρ. Γεώργιος Μαροῦς 200. — Οἰκ. Μιχ. Καραγεώργης 50. Ἱερὸς Γεώργιος Βαλλιάνος 200. — Οἰκ. Παναγ. Κοντέας 100. Εὐστάθιος Μαροῦς 100. — Ἀλέξ. Ψυχουγιάδης 150. — Π. Καλογερέσης 100. Οἰκ. Ἰάκωβος Μουρούτης 150. — Ἀλκ. Τσοῦμας, 100. — Γεώργιος Πετσάλης 100. — Μιχαὴλ Τσαγκρίδης 200. — Οἰκ. Γεώργιος Πασχάλης 100. — Ἐμμ. Παπαδόπουλος 100. — Β. Μωραΐτης 100. — Χαρ. Κωτρίδης 50. — Δ. Βεργίνης 100. — Ἀρχιμ. Σέργιος Ἰωαννίδης 100. — Ἱεζεκιὴλ Παπαδόπουλος 100. — Ἀρχιμ. Θεόκλητος Σφήνας 150. — Ἱερὸς Σπυρίδων Σάββας 100. Βασ. Καστάνης 100. — Χρ. Ἰωαννίδης 100. — Ἱ. Φερούσης 100. — Αἰδ. Θεόδωρος Γαβριηλίδης 100. — Αἰδ. Δημ. Εὐσταθίου 100. — Αἰδ. Παν. Τζαννέας 100. — Αἰδ. Εὐαγγελος Βιδάλης 200. — Ἱεροδ. Φιλ. Γ. Ζένης 100. — Ἱεροδ. Αἰμιλιανὸς Λαλούσης 50. — Ἱεροδ. Ἰργου. Μοναστηριώτης 100. — Ἱεροδ. Νεόφυτος Περγλέχος 100. —

Ἱ. Κλήρος Νέας Κοκκινιάς: Ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Σεβασταίας Γερβάσιος 250. Ἀρχιμ. Καλλ. Κίρδης 50. — Βασ. Παπαδόπουλος 50. Μηχ. Ρηναϊτάκης 50. — Γρηγ. Ἰορδανίδης 50. Ἀγαθάγγ. Βιζυηνὸς 50. — Ἀρχιμ. Φιλάρετος Ἰορδανίδης 50. Ἀνθιμος Ἰωαννίδης 50. Διονύσιος Γκότης 50. — Βασ. Καθρεπτιδῆς 50. — Προδρόμος Ἰωαννίδης 50. — Εὐθύμιος Παπαστελιανοῦ 75. — Γεώρ. Βουγιουκλέρης 50. — Αἰόντιος Ἀβραμίδης 50. — Ἀζαρίας Παπαδόπουλος 50. — Ἀρχιμ. Χρυσόγονος Καζόπουλος 50. — Ἐν ὄλφ Δρχ. 151.727.50
Είσοφοι Α' Πίνακος 174.658.50
Ἐν ὄλφ Δρχ. 326.386. —

Σημ. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦ Α' Πίνακος ὅπερ ἐσημειώθη 173.658 50 προστεθῆσαν ἔτι χίλια δραχμαὶ διότι κατὰ παραδρομὴν αἱ εἰσοφοὶ τοῦ ἐν Ἐλευσίνῃ Ναοῦ ἁγ. Γεωργίου ἐτέθη δρχ. 310, ἐνῶ ἦσαν 1310.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Το Ἦγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μανωματίου υδακηρύττει ὅτι: ἐκτίθενται ἐν Καρδίτῃ τὴν 3ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν ὀκτώ ἀγελάδες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐξ ὧν δύο μετὰ μόσχων: Ὁμοίως τὴν 20ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἐπ' ἀναλαμβάνεται ἐν Μουζακίῳ ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς τριετὴ ἐνοικίασιν τοῦ ὕδρομολοῦ εἰς θέσιν «Διάκου» συντελείμ τῆς ὑπ' ἀριθ. 716 π. ἔ. ἐγκρ. διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου.

Τυπὸς «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. Ἀθήναι